

Arrest

nr. 81 889 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2011 houdende de weigering tot in overweginname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 30 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 maart 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten van 5 augustus 2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 5 augustus 2010, nrs. 47 056 en 47 057).

1.4. Verzoekers dienden op 12 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 oktober 2011 beslissingen van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker :

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K.V.(...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 12/10/2011

Overwegende dat de betrokkene op 31 juli 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 26 augustus 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 maart 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 augustus 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 12 oktober 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van een kind naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van hem en zijn vrouw naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt van een vernield huis waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een vernield huis zonder aanduiding van tijd of plaats van gebeurtenis. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn zus heeft vernomen dat zijn huis in brand werd gestoken waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de familie van de betrokkene een officieel door de autoriteiten opgesteld document niet vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog een brief heeft die hij wil voorleggen maar dat hij die niet bij heeft waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de vrees die hij zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de motieven die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster :

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten G. L.(...)
geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 12/10/2011(2)

Overwegende dat de betrokkene op 31 juli 2009 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 26 augustus 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 maart 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 augustus 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 12 oktober 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van een kind naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van haar en haar man naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt van een vernield huis waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een vernield huis zonder aanduiding van tijd of plaats van gebeurtenis. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar man van zijn zus heeft vernomen dat hun huis in brand werd gestoken waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de familie van de betrokkene een officieel door de autoriteiten opgesteld document niet vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij nog een brief heeft die zij wil voorleggen maar dat zij die niet bij heeft waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de motieven die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de gezondheidstoestand van haar man waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel". In de uitwerking van hun middel werpen ze tevens de schending op van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"Verzoekers vroegen opnieuw asiel aan. Hun aanvraag werd niet in overweging genomen. Dat de reden van de beslissing de volgende is:

Overwegende dat betrokkene op 31.07.2009 een eerste asielaanvraag indiende in België. Hij kreeg (...)
De beslissing van mevrouw is op idem dezelfde wijze gemotiveerd.

Verzoekers kunnen zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekenen.

Verzoekers zijn afkomstig uit Armenië.

Verzoekers dienden hun land van herkomst te verlaten omdat mijnheer problemen had omdat hij getuige was geweest van de moord op zijn peter. Hij werd door de dader en zijn beschermheer onder druk gezet en fysiek mishandeld om niet te getuigen in de moordzaak.

Omdat dienst vreemdelingenzaken twijfelde aan de geloofwaardigheid van deze feiten, hebben verzoekers er alles aan gedaan om bewijzen te verzamelen die hun verklaringen kracht bij zetten.

Zij kunnen immers werkelijk niet terug.

Verzoekers bekwamen, na hun vorige asielaanvraag, volgende nieuwe documenten:

- Geboorteakte kind*
- Geboorteakte van verzoeker en zijn vrouw*
- Foto's vernield huis*

Met deze documenten kunnen verzoekers aantonen dat hun vrees wel degelijk reëel is. Immers hieruit blijkt dat hun huis in brand werd gestoken en dat zij onmogelijk terug kunnen omdat zij mijnheer nog aan het zoeken zijn.

Dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing:

- Dat verzoekers hun stukken reeds hadden kunnen voorleggen tijdens hun eerste asielaanvraag*
- Dat foto's enkel zijn wat ze zijn*

Dat verzoekers zich hier niet mee akkoord kunnen verklaren.

Dat door op deze wijze te motiveren in feite dienst vreemdelingenzaken steeds alle nieuwe documenten/elementen van verzoekers kunnen afwijzen en het hen onmogelijk wordt gemaakt om opnieuw asiel aan te vragen of nieuwe elementen/documenten voor te leggen.

Verzoekers hebben geen andere keuze dan een nieuwe asielaanvraag in te dienen omdat zij werkelijk niet terug kunnen, hun vorige asielaanvraag definitief is geweigerd en zij nieuwe documenten/elementen hebben die zij in hun vorige asielaanvraag niet hebben kunnen voorleggen en deze een ander licht werpen op hun situatie.

Verzoekers menen dan ook dat de bestreden beslissingen een schending zijn van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Verzoekers menen dat zij wel degelijk nieuwe gegevens hebben aangebracht in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zij menen dat er wel degelijk ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals in de zin van subsidiaire bescherming die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Zij verwijzen hiervoor naar de foto's die ze hebben voorgelegd en waaruit blijkt dat hun huis in brand werd gestoken.

Het is niet ernstig van dienst vreemdelingenzaken te stellen dat zij hun stukken konden voorleggen tijdens de eerste asielaanvraag omdat verzoekers deze documenten pas bekwamen na hun eerste asielaanvraag. Zij konden deze documenten gewoon niet vroeger voorleggen.

Dit is niet redelijk en niet zorgvuldig.

Door op deze wijze de bestreden beslissing te motiveren, kan verzoeker nooit aantonen dat hij nieuwe documenten bekwam na de laatste fase van zijn procedure en blijft artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dode letter.

Wat kunnen verzoeker anders nog doen?

Dat voorts de bestreden beslissingen een schending zijn van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gelet op het voorgaande.

De beslissingen van dienst vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001)

Dat de beslissingen t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien dienst vreemdelingenzaken zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. Immers door te stellen dat verzoekers hun stukken tijdens hun eerste asielaanvraag konden voorleggen en te stellen dat foto's enkel zijn wat ze zijn, kunnen verzoekers in de praktijk in feite nooit nieuwe documenten/elementen voorleggen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekers zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. Verzoekers voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.6. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht zodat de asielaanvragen niet in aanmerking werden genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekers niet in overweging werd genomen.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun tweede asielaanvraag hun beider geboorteakten en de geboorteakte van hun kind neerlegden alsook enkele foto's van een vernield huis. Tweede verzoekster verklaarde ter gelegenheid van haar gehoor op 20 oktober 2011 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag dat die foto's het vernielde huis van haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, afbeeldden. Ze stelde de foto's in juni 2011 te hebben gekregen, maar niet te weten wie hen deze opstuurde. Tevens gaf ze aan ook nog een brief te hebben van het gemeentebestuur van Norabat die bewijst dat het huis aan haar man toebehoorde, maar die brief had ze, zo gaf ze aan, op het ogenblik van het gehoor niet bij. Tweede verzoekster deelde ook mee dat ze telefonisch nog contact heeft met haar ouders en dat haar man nog contact heeft met zijn zus en zijn ouders. Gevraagd wat ze weet over haar huidige situatie in haar land van herkomst, verklaarde ze het volgende: *“Mijn man heeft contact met zijn zus. Ze vertelden ons dat de vijanden van mijn man, zijn ouders onder druk hebben gezet om hun winkel af te pakken. Omdat ze niet toegaven, werd hun huis in brand gestoken. Daarna werd hun winkel hen toch afgenomen. Als we terugkeren is er de vrees voor ons leven. De problemen die mijn man heeft zijn er al sinds 2002. Door die problemen heeft mijn man zelfs ineen psychiatrische instelling verbleven. In 2005 vertrokken we naar Georgië maar ook daar waren we niet veilig. Daar verbleven we illegaal.”* Voorts wees tweede verzoekster, op de vraag of ze nog iets wenste toe te voegen, op de psychische stoornissen waarmee haar man te kampen zou hebben en die het gevolg zouden zijn van hun problemen. Ze stelde dat zijn toestand tijdens hun verblijf in Frankrijk werd opgevolgd, dat hij er bij een psychiater in behandeling was en dat hij er medicatie kreeg. Ze voegde eraan toe dat haar man echter al drie maanden geen medicijnen meer heeft, dat zijn situatie verergert en hij dringend medische hulp nodig heeft en dat zij het in Frankrijk goed hadden, totdat alle hulp werd gestopt en zij terug naar België werden gestuurd.

Eerste verzoeker op zijn beurt verklaarde ter gelegenheid van zijn gehoor op 20 oktober 2011 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag dat hij telefonisch soms nog contact heeft met zijn zus en dat de laatste keer één week voordien was. Gevraagd wat hij weet over zijn huidige situatie in Armenië, stelde verzoeker dat zijn zus hem had verteld dat op 9 juli 2011 zijn huis in brand werd gestoken, dat zij hiervan bewijzen had opgestuurd en hij deze had ontvangen, maar hij ze op dat ogenblik niet bij had. Gevraagd om welke documenten het gaat, lichtte verzoeker toe dat het gemeentebestuur een brief zou

geschreven hebben waarin wordt bevestigd dat zijn huis werd vernield. Voorts zou het volgens verzoeker gaan om enkele foto's en een disc met daarop beelden van zijn uitgebrande huis. Gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, gaf verzoeker tot slot aan dat hij over zijn problemen reeds had verteld, dat hij niet kan terugkeren naar Armenië en dat hij en zijn gezin er gevaar lopen.

3.8. In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot de neergelegde geboorteakte van hun kind opgemerkt dat verzoekers dit document reeds naar voren brachten tijdens de behandeling van hun eerste asielaanvraag. Aangaande de geboorteakten van verzoekers zelf wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat verzoekers deze stukken reeds naar voren hadden kunnen brengen tijdens de behandeling van hun eerste asielaanvraag. Betreffende de aangebrachte foto's wordt in de beslissingen geoordeeld dat *“deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een vernield huis zonder aanduiding van tijd of plaats van gebeurtenis”*. Wat de informatie betreft waarvan verzoekers verklaren telefonisch via eerste verzoekers zus op de hoogte te zijn gebracht, wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen: *“informatie van de familie van de betrokkene een officieel door de autoriteiten opgesteld document niet vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn/haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties”*. Wat de brief betreft waarvan verzoekers tijdens hun gehoor op 20 oktober 2011 gewag maakten, maar die zij op dat ogenblik niet bij (zich) hadden, oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat *“niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn”*. In de bestreden beslissingen wordt voorts overwogen dat verzoekers opnieuw ingaan op de redenen die zij gehad zouden hebben om hun land van herkomst te verlaten *“waarbij opgemerkt moet worden dat de motieven die de betrokkene gehad zou hebben om zijn/haar land van herkomst te verlaten reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties”*.

In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt omtrent de gezondheidstoestand van haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, waarop door verzoekster tijdens haar gehoor werd gewezen, opgemerkt dat *“medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève”*.

3.9. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

3.10. Verzoekers merken thans in hun verzoekschrift op, waarin ze kort hun asielrelaas herhalen, dat *“omdat dienst vreemdelingenzaken twijfelde aan de geloofwaardigheid van deze feiten”*, zij er alles aan hebben gedaan om bewijzen te verzamelen die hun eerdere verklaringen (Verzoekschrift, p. 4). Ze zijn de mening toegedaan dat zij met die door hen in het kader van hun huidige, tweede asielaanvraag neergelegde documenten (kunnen) aantonen dat *“hun vrees wel degelijk reëel is”* (*Ibid.*). De Raad wijst erop dat verzoekers aldus zelf aangeven dat zij zich in het kader van hun tweede asielaanvraag wel degelijk op dezelfde problemen baseren als bij hun eerste asielaanvraag. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). Het komt dus bij uitstek aan verzoekers toe om aan te tonen dat de nieuwe elementen als *“nieuwe gegevens”* kunnen worden beschouwd, waar zij, zo stelt de Raad vast, in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers, zo wordt vastgesteld, tot het uiten van algemene en ongefundeerde kritiek op de motivering van de bestreden beslissingen, welke zij onredelijk en onzorgvuldig achten zonder precies concreet toe te lichten waarom. Zij ondernemen echter, zo dient te worden vastgesteld, geen ernstige poging om de verschillende pertinente motieven

waarop de beslissingen steunen *in concreto* te weerleggen. Zo verwijzen zij naar de foto's die zij neerlegden en waaruit volgens hen blijkt dat hun huis in brand werd gestoken, maar brengen ze niets in tegen het pertinente motief uit de bestreden beslissingen dat *“deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een vernield huis zonder aanduiding van tijd of plaats van gebeurtenis”*, waardoor de bewijswaarde ervan zeer gering is en deze niet als een *“ernstige aanwijzing”* kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.11. Waar verzoekers stellen dat de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij hun *“stukken”* reeds naar voren hadden kunnen brengen tijdens de behandeling van hun eerste asielaanvraag niet ernstig, onredelijk en onzorgvuldig is *“omdat”* zij *“deze documenten pas bekwamen na hun eerste asielaanvraag”* en *“zij (...) deze documenten gewoon niet vroeger”* konden *“voorleggen”* (Verzoekschrift, p. 6), beperken zij zich tot een loutere bewering. Zij tonen niet het minst *in concreto* aan dat zij werkelijk in de onmogelijkheid verkeerden deze elementen eerder naar voor te brengen. De gemachtigde van de staatssecretaris ging bijgevolg geenszins onredelijk te werk ging door te besluiten dat de stukken die verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag neerlegden niet als *“nieuw gegeven”* kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij opperen dat door de bestreden beslissingen *“op deze wijze te motiveren in feite dienst vreemdelingenzaken steeds alle nieuwe documenten/elementen van verzoekers kunnen afwijzen en het hen onmogelijk wordt gemaakt om opnieuw asiel aan te vragen of nieuwe elementen/documenten voor te leggen”* en dat *“verzoeker nooit”* kan *“aantonen dat hij nieuwe documenten bekwam na de laatste fase van zijn procedure en (...) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dode letter”* blijft (Ibid., p. 4 en 6). Hun kritiek mist elke grondslag. Immers, de bestreden beslissingen houden geenszins een verbod in voor verzoekers om in de toekomst een nieuwe asielaanvraag in te dienen en hierbij op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet nieuwe gegevens aan te brengen. Er dient echter te worden benadrukt dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het staat verzoekers aldus vrij om een nieuwe asielaanvraag in te dienen en in het kader daarvan nieuwe stukken neer te leggen waardoor artikel 51/8 allerminst dode letter blijft.

3.13. Er werd geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond. Er werd geen manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN